

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph. D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Pet Heroes, z.s.**, IČO: 01552309,
sídlem Hlavatého 663/15, 149 00 Praha 4 – Háje,
zastoupen Mgr. Michalem Mlezivou, LL.M., advokátem,
sídlem Vítězslava Nezvala 2498/17, 434 01 Most,

proti
žalovanému: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**,
sídlem Slezská 100/7, 120 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2023, č. j. SVS/2023/150243-G,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 11. 2023, č. j. SVS/2023/150243-G, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Pardubický kraj) ze dne 21. 8. 2023, č. j. SVS/2023/109037 - E, byla

žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč za přestupek podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), v rozhodném znění (dále též „veterinární zákon“),¹ kterého se žalobce dopustil tím, že dne 24. 10. 2022 v útulku pro zvířata reg. č. CZ 53C03802, který provozuje v Lanškrouně, Dolní Třešňovec 17, neumístil pět psů přijatých od spolku Dočasky.cz, z. s., konkrétně psy jménem Šárka (fena, stáří 2 roky, černá, střední velikosti, krátká srst, čip č. X), Kubíček (pes, stáří 2 roky, černý, střední velikosti, drsnosrstý, čip č. X), Radek (pes, stáří 2 roky, černý, střední velikosti, čip č. X), Filip (pes, stáří 2,5 roku, černý, čip č. X) a Fanda (pes, stáří 1 rok, černý, čip č. X), do prostor vyhrazených pro karanténu zvířat, nýbrž je umístil do prostor, kde byla v kotcích chována i ostatní zvířata, ačkoliv i v provozním řádu útulku měl nastaveno oddělené umístění nově přijatých zvířat v karanténním kotci do doby, než zvíře prohlédne, zbaví vnějších a vnitřních parazitů a případně jej naočkuje veterinární lékař, čímž porušil povinnost bránit vzniku a šíření nálezů a jiných onemocnění zvířat stanovenou v § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona.

2. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2023, č. j. SVS/2023/150243-G, které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek, podal žalobce žalobu, v níž namítl, že znaky skutkové podstaty přestupku dle § 72 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona jednáním popsáním ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenaplnil, neboť jednak umístění nových zvířat do útulku nemohlo vést ke vzniku nákazy a jiných onemocnění zvířat (mohlo dojít pouze „*k rozšíření nákazy či nemoci, kterou tyto nové psi mohli trpět*“), jednak zde nebylo žádné „*bezprostřední riziko možnosti*“ vzniku a šíření nálezů a jiných onemocnění zvířat, ačkoliv dle žalobce o porušení povinnosti stanovené v § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona lze hovořit pouze tehdy, pokud „*existuje objektivní okolnost, že zvíře nálezou nebo onemocněním skutečně trpí*“ („*neboť jinak je nelze šířit*“), resp. pokud „*nákaza nebo jiné onemocnění zvířat reálně existovalo*“. Dovedeno ab absurdu by totiž dle žalobce nebylo možno ani venčit zvířata, neboť „*venčením zvířat dochází k možnému vzniku či šíření nálezů a nemocí tím, že se zvířata dostávají do kontaktu s jinými zvířaty, lidmi či kontaminovanými předměty*“. Žalobce na podporu své argumentace poukázal na judikaturu týkající se trestných činů šíření nakažlivé nemoci zvířat a šíření nakažlivé lidské nemoci. Navíc podle názoru žalobce bylo „*umístění nově přichozích zvířat do karanténních kotců pouze jednou z možností, jak postupovat*“. Dále žalobce zdůraznil, že kotce, do kterých byli psi umístěni, jsou stejné jako tzv. karanténní kotce, jsou zděné a obsahují plné desky oddělující tyto kotce od sousedních kotců, a proto styk psů z těchto kotců se psy ze sousedních kotců byl vyloučen. Nově přijatí psi navíc nemohli být do karanténních kotců umístěni proto, že tyto kotce byly obsazeny. Závěrem žalobce připustil, že v době kontroly měl v provozním řádu útulku nastaveno oddělené umístění nově přijatých zvířat v karanténním kotci do doby, než veterinární lékař zvíře prohlédne, zbaví vnějších a vnitřních parazitů a případně jej naočkuje, nicméně tato skutečnost je dle jeho názoru „*bez právního*

¹ Dle § 72 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní nebo poruší některou z povinností chovatele nebo některý z požadavků na přemístění a přepravu zvířat stanovených v § 4, § 5 odst. 1 písm. a) až c), § 5 odst. 2 až 6, § 5f odst. 1, § 6 odst. 1 až 4 a 7 nebo stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/429, nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2020/688 nebo nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2020/990. Dle § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona je chovatel povinen bránit vzniku a šíření nálezů a jiných onemocnění zvířat a plnit povinnosti stanovené tímto zákonem nebo na jeho základě k tlumení těchto nálezů nebo jiných onemocnění zvířat.

významu“. Žalobou napadené rozhodnutí by proto ze všech výše uvedených důvodů mělo být zrušeno a věc by měla být vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky,² teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

4. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Předně soud zdůrazňuje, že žalovaný na 14 stranách žalobou napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil v podstatě totožné námitky, jaké uplatnil v řádném oprávněm prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž by předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku nelze i dle Nejvyššího správního soudu „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)]. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), odkazuje na jejich odůvodnění (není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené) a k věci dodává, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní námitky žalobce. Žalovaný zjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro

² Jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019–34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů“ a „správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací“.

nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět případné dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Vzhledem k výše uvedenému nebylo nezbytné dokazování, jakkoliv doplňovat, ostatně žalobce toto ani nepožadoval a v žalobě odkazoval pouze na listiny založené ve správním spise. V řízení před správním soudem se však dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015–31, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).*“

6. K podstatě věci soud stručně uvádí, že nákazy, které se vyskytují u zvířat chovaných lidmi, mohou mít vážné dopady na veřejné zdraví, hospodářství, životní prostředí, biologickou rozmanitost apod. Nákazy zvířat se přenášejí nejen prostřednictvím přímého kontaktu mezi zvířaty nebo mezi zvířaty a lidmi, šíří se také prostřednictvím vody a vzduchu, hmyzu, krmiva, různých předmětů apod. Jedním z klíčových nástrojů prevence, jež mají k dispozici chovatelé a ostatní subjekty pracující se zvířaty, aby zabránili zavlečení nálezů zvířat do populace zvířat a jejich vývoji a šíření v rámci populace i mimo ni, je biologická bezpečnost [srov. např. preambuli nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/429 o nálezích zvířat a o změně a zrušení některých aktů v oblasti zdraví zvířat, dále též „nařízení 2016/429“]. Přijímaná opatření biologické bezpečnosti by měla vždy zohledňovat konkrétní okolnosti a odpovídat míře rizika, které je spojenou s tou či onou činností. Nelze proto, jak to činí zcela nepřipadně žalobce, srovnávat zájmový chov zvířat pro čistě soukromé účely, který obecně představuje nižší riziko pro zdraví, s provozováním útulku, jehož účelem je zvířata přijímat a následně je opět vydávat dalším (novým) chovatelům, a proto míra rizika (ohrožení) chovu onemocněním či nákazou je v takovém případě značná (dochází k fluktuaci zvířat, navíc do útulku jsou pravidelně přijímána zvířata s neznámým nálezovým statusem).
7. Mezi základní a (po staletí) obecně známá opatření biologické bezpečnosti patří i karanténa, izolace nebo oddělení nově příchozích zvířat. Je tomu tak proto, že průběh každého infekčního onemocnění má svá stádia. První stádium se nazývá latence (inkubační doba), což je období mezi působením příčiny nemoci a objevením prvních příznaků. Dále navazuje stádium prodromálních příznaků, kdy se projevují nespecifické příznaky pro dané onemocnění, typicky únava, nechutenství, horečka apod. Na toto stádium navazuje stádium manifestních příznaků, kdy příznaky jsou zcela příznačné a typické pro danou nemoc. Následuje stádium rekonvalescence, které je charakterizované ústupem nemoci a onemocnění je ukončeno uzdravením, pokud nenastanou komplikace, přechod do chronického stádia či úhyn. Každé zvíře bez známé anamnézy a bez prokazatelného očkování proti infekčním nemocem je tedy nutné považovat za zvíře podezřelé z nakažení minimálně po dobu délky inkubační doby daného onemocnění [na tomto místě soud odkazuje na demonstrativní výčet onemocnění obsažený na straně 9 a 10 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že většina běžných onemocnění, proti kterým se psi očkují (a proti kterým byli žalobcem nově přijatí psi později naočkováni), má obvykle delší inkubační dobu než je 5 dnů a tato onemocnění jsou vysoce infekční].
8. V posuzovaném případě žalobce, který není běžným chovatelem, nýbrž provozovatelem zařízení, jehož účelem je zvířata přijímat a následně je opět vydávat dalším (novým)

chovatelům, prokazatelně přijal 5 zvířat (psů) původně odebraných z nevhodných podmínek, která nebyla platně očkována proti vzteklině³ (dva psi nebyli očkováni vůbec a u tří již uběhla doba platnosti očkování, resp. psi nebyli přeočkováni v intervalu stanoveném výrobcem vakcíny, doloženo nebylo ani očkování proti jiným infekčním onemocněním – např. proti leptospiroze, která je antropozoonózou), a umístil je do prostor, kde byla v kotcích chována i ostatní zvířata. Jak přitom bylo uvedeno výše, každé zvíře bez známé anamnézy a bez prokazatelného očkování proti infekčním nemocem je nutno považovat za zvíře podezřelé z nakažení minimálně po dobu délky inkubační doby daného onemocnění. Žalobce tedy umístil do prostor, kde byla v kotcích chována i ostatní zvířata, nově přijatá zvířata s neznámým nakažovým statusem (nakažový status epizootologické jednotky, z níž zvířata byla přijata, nebyl žalobci znám, nově přichozí zvířata tak představovala hrozbu pro stávající zvířata), aniž by přijal odpovídající opatření k zajištění biologické bezpečnosti (opatření na obranu chovu proti možnému vzniku/zavlečení, vývoji a šíření nákazy), jímž bylo v daném případě oddělené umístění přichozích zvířat po stanovenou dobu v karanténním kotci [požadavek na oddělené umístění přichozích zvířat po stanovenou dobu v karanténním kotci není přitom absurdním požadavkem veterinární správy, jak naznačuje žalobce v žalobě, nýbrž jde o nejjednodušší notoricky známé a běžné užívané elementární opatření na obranu chovu proti možnému vzniku (zavlečení), vývoji a šíření nákazy]. První vyšetření veterinárním lékařem není dostačující k ochraně chovu, musí být vždy doplněno i dalším opatřením, např. odděleným umístěním zvířat. Jednak totiž může veterinární lékař pochybit a nerozpoznat příznaky nákazy, jednak příznaky mohou být dubiozní nebo se projeví až s odstupem v inkubační době [navíc v době kontroly nebyly kontrolujícím předloženy záznamy o prohlídce předmětných zvířat veterinárním lékařem (byly předloženy pouze karty zvířat a očkovací průkazy), záznamy o prohlídce byly dodány ex post, přičemž veterinární lékař v nich pouze konstatoval nepřítomnost klinických příznaků]. V daném případě se tak žalobce jednoduše spoléhal na to, že nákaza nepropukne, tedy spoléhal na šťastnou náhodu [v případě fyzických osob ten, kdo spoléhá jen na šťastnou náhodu, nejedná z vědomé nedbalosti, neboť jde o eventuální úmysl (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 Tdo 508/2023-13771)]. Takový laxní přístup však nelze u subjektu, který zachází se zvířaty ve větším rozsahu, akceptovat. Soud proto souhlasí se správnými orgány, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona, dle kterého je chovatel povinen bránit vzniku (jímž je třeba rozumět i zavlečení, tedy import nákazy) a (následnému) šíření nakaž a jiných onemocnění zvířat. Odkaz žalobce na judikaturu týkající se trestných činů šíření nakažlivé nemoci zvířat a šíření nakažlivé lidské nemoci je nepřipadný, neboť žalobce nebyl potrestán za šíření nakažlivé nemoci zvířat, nýbrž za nesplnění prevenční povinnosti stanovené § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona. Zákon v tomto případě nevyžaduje, aby došlo k vyvolání poruchy, dokonce nevyžaduje ani to, aby došlo ke konkrétnímu ohrožení chráněného objektu (nebezpečí statku chráněnému zákonem nemusí hrozit bezprostředně a konkrétně, ale pouze abstraktně, tedy vzdáleně), nejde o konkrétní ohrožovací delikt jako v případě trestných činů šíření nakažlivé nemoci zvířat a šíření nakažlivé lidské nemoci. Vzhledem k zásadě subsidiarity trestní represe (dle které trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje

³ Právní předpisy výslovně vyžadují vakcinaci proti vzteklině [srov. § 4 odst. 1 písm. f) veterinárního zákona].

uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu) je ostatně logické, že znaky trestných činů se liší od znaků správních deliktů, neboť rozdíl mezi správními delikty a trestnými činy tkví především ve stupni jejich společenské škodlivosti. Trestní právo má nastupovat jen v těch nejzávažnějších případech protispolečenského jednání, a proto skutkové podstaty trestných činů obsahují znaky, které skutkové podstaty správních deliktů neobsahují. Tak je tomu i v případě § 306 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní zákoník“) a § 72 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, jejichž skutkové podstaty jsou zcela odlišné a nelze je srovnávat. Přechin šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 odst. 1 trestního zákoníku je jako ohrožovací trestný čin dokonán takovým jednáním pachatele, kterým způsobil nebo zvýšil nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat v zájmových chovech, hospodářských zvířat nebo volně žijících zvířat (přičemž takové nebezpečí musí v důsledku jednání pachatele sice hrozit bezprostředně, byť se - na rozdíl od § 306 odst. 2 trestního zákoníku - nevyžaduje, aby jeho jednání skutečně způsobilo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat), k naplnění znaků přestupku § 72 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona v nyní projednávané věci postačuje, pokud pachatel nebránil vzniku a šíření nákaz a jiných onemocnění zvířat, není vyžadováno, aby pachatel způsobil nebo zvýšil nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat, a již vůbec není nezbytné, aby takové nebezpečí v důsledku jednání pachatele hrozilo bezprostředně. V podrobnostech odkazuje soud na stranu 11 žalobou napadeného rozhodnutí.

9. Pokud jde o námitku, že kotce, do kterých byli psi umístěni, jsou stejné jako tzv. karanténní kotce, pak s tou se již řádně vypořádal žalovaný na straně 8 rozhodnutí, soud se s jeho argumentací ztotožňuje a zdůrazňuje, že se o srovnatelné kotce nejednalo. V protokole o kontrole [který je veřejnou listinou, a není-li prokázán opak, potvrzuje tato veřejná listina pravdivost toho, co je v ní uvedeno (§ 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.); pokud účastník řízení popírá skutečnosti uvedené ve veřejné listině, je povinen je prokázat (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 682/2000)] se uvádí: *„Na konci chodby procházející hlavní částí útulku byly dveře vedoucí do stavebně oddělené části (karanténní), kde byly dva karanténní kotce a vpravo byl sklad krmiva a chodba vedoucí ven.“* Stejně je tato část útulku zakreslena i v plánu objektu útulku. Velmi podstatnou odlišností je tedy to, že karanténní kotce jsou odděleny od ostatních prostor útulku uzavíratelnými dveřmi a do této části útulku je možno vstupovat zvláštním vchodem bez nutnosti průchodu kolem ostatních kotců. Jen umístěním zvířat v karanténních kotcích (resp. karanténní části útulku) lze skutečně oddělit nově příchozích zvířata od stávajících a bránit vstupu infekčního agens do prostředí se stávajícími zvířaty. Naopak ostatní kotce v „běžné“ části útulku, kde byli umístěni i psi Šárka, Kubíček, Radek, Filip a Fanda, jsou propojeny chodbou a prostorově spojeny mřížemi kotců, takže případné infekční agens mohou být snadno přeneseny na ostatní psy v sousedních kotcích (např. kapénkami – postačí, když infikované zvíře zakašle). Tvzení žalobce, že jediným rozdílem mezi kotci je to, že jsou v rámci situačního plánu útulku označeny odlišně, tak není pravdivé. Irelevantní je též to, že karanténní kotce byly obsazeny. Pokud totiž byla kapacita karanténních kotců skutečně vyčerpána, neměl žalobce žádná další zvířata do svého zařízení přijímat. V závěru žaloby sice žalobce namítl, že *„umístění nově příchozích zvířat do karanténních kotců je pouze jednou z možností, jak postupovat“*, sám však neuvedl, jaká jiná srovnatelná (resp. srovnatelně účinná) možnost se v jeho konkrétním případě nabízela, když, jak soud vysvětlil výše, prvotní vyšetření veterinárním lékařem není dostačující. Jakkoliv má tedy žalobce pravdu, že je

obecně na konkrétním chovateli, jakým způsobem zajistí plnění zákonných povinností [zde konkrétně povinností plynoucích z § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona], v případě útulku pro zvířata je provádění karanténních opatření u nově příchozích zvířat s neznámým (nejasným) nakažovým statusem a bez očkování proti vzteklině nezbytné, resp. jediné možné. Tohoto si byl ostatně vědom i žalobce, když sám měl v čl. 8 provozního řádu uvedeno, že se nově přijatí psi umísťují do karanténního kotce na dobu, kterou určí veterinární lékař, a v průběhu karantény bude u nově přijatých psů provedeno klinické vyšetření, zbavení vnějších cizopasníků, odčervení a vakcinace proti vzteklině. Pro úplnost soud dodává, že žalobce nebyl postižen za to, že porušil vlastní provozní řád, nýbrž za to, že v rozporu s § 4 odst. 1. písm. c) veterinárního zákona jako chovatel nebránil vzniku a šíření nakaž a jiných onemocnění zvířat [na tomto místě soud připomíná, že k naplnění ústavní zásady nullum crimen sine lege není nutná předvídatelnost založená na absolutní a jednoduché (až primitivní) jistotě možného trestního (v tom nejširším slova smyslu) postihu, resp. zmíněná ústavní zásada sama o sobě nezapovídá, aby trestněprávní úprava operovala s pojmy, k jejichž řádnému uchopení je nezbytná i netriviální interpretace (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2011/10, bod 33)]. Pokud je ve skutkové větě výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsažena též zmínka o tom, že žalobce nově přijatá zvířata neumístil do prostor vyhrazených pro karanténu zvířat, ačkoliv takový postup předvídal „i provozní řád útulku“, pak tato skutečnost nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nadbytečné ani v tomto případě neškodí (superfluum non nocet), správní orgány konstatacím tohoto faktu chtěly pouze zdůraznit, že si žalobce byl dobře vědom toho, jak má dostát povinnostem plynoucím z § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona (a proto nepřipadá v úvahu zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), a tudíž za daných okolností byl schopen předvídat důsledky svého jednání. Lze tedy shrnout, že skutková věta vyjadřuje skutek, kterého se měl žalobce dle zjištění správních orgánů dopustit, přičemž obsahuje skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku dle § 4 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona (žalobce bez patřičného opatření biologické bezpečnosti umístil nově přijatá zvířata s neznámým nakažovým statusem, která jsou hrozbou pro stávající zvířata, do prostor, kde byla v kotcích chována i ostatní zvířata).

III.

10. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
11. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. listopadu 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu